

Πατριαρχική Απόδειξις επί τοῖς Χριστουγέννοις (2018)

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Εκδόθηκε και φέτος, η **Πατριαρχική Απόδειξις επί της του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού Γεννήσεως**, και, όπως αναφέρει χαρακτηριστικά ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης, κ.κ. Βαρθολομαίος: **“Όπου υπάρχει αγάπη, εκεί είναι παρών ο Θεός”**.

Καλά Χριστούγεννα εις όλους! Διαβάστε αναλυτικά:

Άριθμ. Πρωτ. 1099

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Ἰερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί, προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Δοξάζομεν τόν Πανάγιον καί Πανοικτίρμονα Θεόν, διότι ἡξιώθημεν καί ἐφέτος νά φθάσωμεν εἰς τήν πανέορτον ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, τήν ἐορτήν τῆς σαρκώσεως τοῦ προαιωνίου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ «δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν». Διά τοῦ «αἰῖ μυστηρίου» καί «μεγάλου θαύματος» τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, τό «μέγα τραῦμα», ὁ ἐν σκότει καί σκιᾷ καθήμενος ἄνθρωπος, καθίσταται «υἱός φωτός καί υἱός ἡμέρας»[1] , ἀνοίγει δι' αὐτόν ἡ εὐλογημένη ὁδός τῆς κατὰ χάριν θεώσεως. Ἐν τῷ θεανδρικῷ μυστηρίῳ τῆς Ἐκκλησίας καί διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων της, γεννᾶται καί μορφοῦται ὁ Χριστός εἰς τήν ψυχὴν καί τήν ὑπαρξίν μας. «Ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος», θεολογεῖ ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «ἐφάπαξ κατὰ σάρκα γεννηθείς, αἰῖ γεννᾶται θέλων κατὰ πνεῦμα διὰ φιλανθρωπίαν τοῖς θέλουσι· καί γίνεται βρέφος, ἑαυτόν ἐν ἐκείνοις διαπλάττων ταῖς ἀρεταῖς καί τοσοῦτον φαινόμενος, ὅσον χωρεῖν ἐπίσταται τόν δεχόμενον»[2] . Δέν εἶναι «Θεός – Ἰδέα», ὡς ὁ θεός τῶν φιλοσόφων, οὔτε Θεός κεκλεισμένος εἰς τήν ἀπόλυτον ὑπερβατικότητά του καί ἀπροσπέλαστος, ἀλλά εἶναι ὁ «Ἐμμανουήλ», ὁ «Θεός μεθ' ἡμῶν»[3] , εὐρίσκεται ἐγγύτερον εἰς ἡμᾶς, ἀπό ὅσον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τόν ἑαυτόν μας, εἶναι «καί ἡμῶν αὐτῶν συγγενέστερος»[4].

Ἡ πίστις εἰς τήν ἀπρόσιτον καί ἄσαρκον Θεότητα δέν μεταμορφώνει τήν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, δέν αἶρει τήν πόλωσιν μεταξύ ὕλης καί πνεύματος, δέν γεφυρώνει τό χάσμα μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς. Ἡ Σάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι ἡ φανέρωσις τῆς ἀληθείας περὶ Θεοῦ καί ἀνθρώπου, ἡ ὁποία σώζει τό ἀνθρώπινον γένος ἀπό τούς σκοτεινοὺς λαβυρίνθους, τόσον τοῦ ὑλισμοῦ καί τοῦ ἀνθρωπομονισμοῦ, ὅσον καί τοῦ ἰδεαλισμοῦ καί τοῦ δυῖσμοῦ. Ἡ καταδίκη τοῦ νεστοριανισμοῦ καί τοῦ μονοφυσιτισμοῦ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας σηματοδοτεῖ τήν ἀπόρριψιν δύο καθολικωτέρων τάσεων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καί δὴ ἀφ' ἑνός τῆς ἀπολυτοποιήσεως τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐξιδανικεύσεως τῆς ἰδεαλιστικῆς ἐκδοχῆς τῆς ζωῆς καί τῆς ἀληθείας, παρεκκλίσεων ἰδιαιτέρως διαδεδομένων καί εἰς τήν ἐποχὴν μας.

Ὁ σύγχρονος «νεστοριανισμός» ἐκφράζεται ὡς πνεῦμα ἐκκοσμικεύσεως, ὡς

έπιστημονισμός και απόλυτος προτεραιότης τῆς χρηστικῆς γνώσεως, ὡς απόλυτος ἰδιονομία τῆς οἰκονομίας, ὡς αὐτοσωτηρική ἀλαζονεία καί ἀθεία, ὡς ὁ «μή πολιτισμός» τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ καί τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, ὡς νομικισμός καί ἠθικισμός, ὡς «τέλος τῆς αἰδοῦς» καί ταύτισις τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καί τῆς μετανοίας μέ τήν λεγομένην «ἠθικήν τῶν ἀδυνάτων», Ὁ «μονοφυσιτισμός» πάλιν ἐκπροσωπεῖται σήμερον ἀπό τάς τάσεις δαιμονοποιήσεως τοῦ σώματος καί τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, ἀπό τόν πουριτανισμόν καί τά σύνδρομα «καθαρότητος», τήν ἐσωστρεφεῖ ἄκαρπον πνευματικότητα καί τούς ποικίλους μυστικισμούς, ἀπό τήν περιφρόνησιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τῆς τέχνης καί τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπό τήν ἄρνησιν τοῦ διαλόγου καί τήν ἀπόρριψιν τοῦ διαφορετικοῦ, μέ ἐπικίνδυνον ἐκφραστήν, ἐν ὀνόματι τῆς «μόνης καί ἀποκλειστικῆς ἀληθείας», τόν θρησκευτικόν φονταμενταλισμόν, ὁ ὁποῖος τρέφεται ἀπό ἀπολυτοποιήσεις καί ἀπορρίψεις καί τροφοδοτεῖ τήν βίαν καί τήν διάσπασιν. Εἶναι προφανές ὅτι, τόσον ἡ νεστοριανίζουσα ἀποθέωσις τοῦ κόσμου, ὅσον καί ἡ μονοφυσιτίζουσα δαιμονοποίησίς του, ἀφήνουν τόν κόσμον καί τήν ἱστορίαν, τόν πολιτισμόν καί τούς πολιτισμούς, ἐκτεθειμένους εἰς τάς δυνάμεις τοῦ «νῦν αἰῶνος», καί παγιώνουν τοιοῦτοτρόπως τήν αὐτονόμησιν καί τά ἀδιέξοδά των.

Ἡ χριστιανική πίστις εἶναι ἡ βεβαιότης τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὑπό τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος προσέλαβε φιλανθρώπως τήν ἡμετέραν φύσιν καί ἐχαρίσατο ἡμῖν πάλιν τό διά τῆς πτώσεως ἀπολεσθέν «καθ' ὁμοίωσιν», ἱκανώσας ἡμᾶς εἰς τήν κατ' ἀλήθειαν ζωήν ἐν τῷ Σώματι Αὐτοῦ, τῇ Ἐκκλησίᾳ. Σύνολος ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζει τό μυστήριον τῆς θεανθρωπότητος. Ὁ Θεάνθρωπος Σωτήρ ἀνέλαβεν «ἐκκλησίας σάρκα»[5] καί ἔδειξε, «πρῶτος καί μόνος», «τόν ἀληθινόν ἄνθρωπον καί τέλειον καί τρόπων καί ζωῆς καί τῶν ἄλλων ἕνεκα πάντων»[6]. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ τόπος τῆς «κοινῆς σωτηρίας», τῆς «κοινῆς ἐλευθερίας» καί τῆς ἐλπίδος τῆς «κοινῆς βασιλείας», εἶναι ὁ τρόπος τῆς βιώσεως τῆς ἐλευθεροποιοῦ ἀληθείας, ὁ πυρῆν τῆς ὁποίας εἶναι τό ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ. Ἡ ἀγάπη αὕτη ὑπερβαίνει τά ὅρια τῆς ἀπλῆς ἀνθρωπιστικῆς δράσεως, καθ' ὅτι ἡ πηγὴ καί τό πρότυπον αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπερβαίνουσα τόν ἀνθρώπινον λόγον θεία φιλανθρωπία. «Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεός εἰς τόν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ ἐστίν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τόν Θεόν, ἀλλ' ὅτι αὐτός ἠγάπησεν ἡμᾶς ... Ἀγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεός ἠγάπησεν ἡμᾶς, καί ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν»[7]. Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἐκεῖ εἶναι παρών ὁ Θεός.

Αὕτη ἡ σωτηριώδης ἀλήθεια πρέπει νά ἐκφράζεται καί εἰς τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἐορτάζομεν τό σεπτόν Γενέθλιον τοῦ ἐπισκεψαμένου ἡμᾶς ἐξ ὕψους Σωτῆρος ἡμῶν. Ἡ ἐορτὴ εἶναι πάντοτε «πλήρωμα χρόνου», καιρός αὐτογνωσίας, εὐχαριστίας διὰ τό μέγεθος τῆς θείας φιλανθρώπου ἀγάπης, μαρτυρία τῆς

ἀληθείας τῆς θεανθρωπότητος καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Ὁ χριστοτερπῆς ἑορτασμός τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι μία πρᾶξις ἀντιστάσεως εἰς τήν ἐκκοσμίκευσιν, εἰς τόν ἀποχρωματισμόν τῆς ἑορτῆς καί τήν μετατροπήν της εἰς «Χριστούγεννα χωρίς Χριστόν» καί εἰς πανήγυριν τοῦ Ἑχειν, τοῦ καταναλωτισμοῦ καί τῆς ματαιοδοξίας, καί δὴ εἰς ἕνα κόσμον πλήρη κοινωνικῶν ἐντάσεων, ἀξιολογικῶν ἀνατροπῶν καί συγχύ-σεως, βίας καί ἀδικίας, ὅπου τό «παιδίον Ἰησοῦς» εὐρίσκεται καί πάλιν ἀντιμέτωπον μέ ἄτεγκτα συμφέροντα ποικιλυνύμων ἐξουσιῶν.

Τιμιώτατοι ἀδελφοί καί πεφιλημένα τέκνα,

Γενεά παρέρχεται καί γενεά ἔρχεται, καί αἱ ἐπερχόμεναι ἐξελίξεις εἶναι κατ' ἄνθρωπον δυσκόλως προβλέψιμοι. Ἡ γνησία πίστις, ὅμως, δέν ἔχει διλήμματα. Ὁ Λόγος ἐγένετο σὰρξ, ἡ «ἀλήθεια ἦλθε» καί «παρέδραμεν ἡ σκιά», μετέχομεν ἤδη τῆς Βασιλείας ἐν τῇ πορείᾳ πρὸς τήν τελείωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἐνσάρκου Θείας Οἰκονομίας. Ἔχομεν ἀκλόνητον τήν βεβαιότητα, ὅτι τό μέλλον ἀνήκει εἰς τόν Χριστόν, ὁ Ὅποῖος εἶναι «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας»[8], ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί θά παραμένῃ τόπος ἁγιασμοῦ καί ἐνθέου βιοτῆς, ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου, πρόγευσις τῆς δόξης τῆς Βασιλείας, ὅτι θά συνεχίσῃ «νά δίδῃ τήν εὐαγγελικὴν μαρτυρίαν» καί «νά διανέμῃ ἐν τῇ οἰκουμένῃ τά δῶρα τοῦ Θεοῦ: τήν ἀγάπην Του, τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην, τήν καταλλαγήν, τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως καί τήν προσδοκίαν τῆς αἰωνιότητος»[9]. Τό σύγχρονον ἰδεολόγημα περί «μεταχριστιανικῆς» ἐποχῆς εἶναι ἄτοπον. «Μετά Χριστόν», τά πάντα εἶναι, καί μένουν εἰς τόν αἰῶνα, «ἐν Χριστῷ».

Κλίνοντες εὐσεβοφρόνως τά γόνατα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεέμ καί τῆς βρεφοκρατούσης Παναγίας Μητρός Αὐτοῦ, καί προσκυνοῦντες τόν ἐνανθρωπήσαντα «παντέλειον Θεόν», ἀπονέμομεν, ἐκ τοῦ ἀκοιμήτου Φαναρίου, τοῖς ἀνά τήν οἰκουμένην τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τήν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Δωδεκαημέρῳ, εὐχόμενοι ὑγιεινόν, ἀγλαόκαρπον καί εὐφρόσυνον τόν νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου.

Χριστούγεννα ,βιη'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν